

opusdei.org

Prelates brev (juni 2010)

De talrika liturgiska firandena tjänar som ledtråd till det brev som Opus Deis prelat sänder till Verkets medlemmar.

2010-06-10

Mina kära: Må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Det eukaristiska offret som Kristus sammankallar oss till varje dag leder oss in i hjärtat av påskmysteriet. Varje gång vi firar eller deltar i den heliga Mässan deltar vi i den största

kärlekshandling som Kristus utförde på korset och som han riktade hela sitt liv mot. Det finns dock tillfällen och omständigheter då den tillbedjan och tacksägelse, gottgörelse och åkallan, som vi riktar till Gud genom Kristus i Mässan får ett särskilt innehåll.

Till detta jubel och denna tacksamhet till Gud för en så stor gåva – något som vi bör aktualisera varje dag – förenas det liturgiska firandet av de högtider som vi har firat eller kommer att fira dessa dagar, eftersom de sätter oss i innerlig gemenskap med olika aspekter av Kristi mysterium och förmedlar samtidigt särskilda nådegåvor.

Apostlagärningarna berättar att den helige Ande uppenbarade sig på Pingsten i fornkyrkan som en stark vind och som tungor av eld som vilade på apostlarnas huvuden och fyllde dem på detta sätt med sina

gåvor och gav dem den frid som mästaren själv hade lovat dem: *Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er.*^[1] Genom dessa tecken av den helige Andes ankomst låter Herren även oss lära känna effekterna av Hjälparens verkan i de själar som öppnar sig följsamt för hans nåd.

I den starka vind som nämns upptäcker vi Guds kraft som förmår övervinna de mest överväldigande hinder och även den friska luft som skingrar de giftiga moln som ofta förgiftar miljön. Denna symbol – förklarar Benedikt XVI – **får en att tänka på behovet av att andas frisk luft såväl med lungorna, den fysiska luften, som med hjärtat, den andliga luften, andens hälsobringande luft, som är kärleken.**^[2] Tungorna av eld talar till oss om den brinnande kärleken med vilken han vill sätta människors hjärtan i brand. Denna låga **har stigit ner över apostlarna som var**

församlade, har satt dem i brand och har gett dem en ny längtan efter Gud. På detta sätt förverkligas det som Herren Jesus hade förutsagt: ”Jag har kommit för att tända en eld på jorden. Om den ändå redan brann!” (Luk 12:49). Tillsammans med kristna i olika församlingar har apostlarna burit denna gudomliga låga ända till jordens ände, och på detta sätt har de öppnat upp en väg för mänskligheten, en väg i ljus, och samarbetat med Gud som med sin eld vill förnya jordens ansikte.[3]

Låt oss tacka jungfru Maria för hennes kontinuerliga förbön för att göra oss mer känsliga för den helige Andes ingivelser, såsom det hände med apostlarna som var samlade kring henne i nattvardssalen. Jag tänker särskilt på de gåvor som hon har utverkat för oss under maj månad då vi försökt ära henne med sann barnafromhet, och jag

uppehåller mig särskilt vid den innerlighet hon inbjudit oss att ha med Jesus.

Å andra sidan har förra söndagen, den heliga Trefaldighetens högtid, varit ännu ett kall från himlen till våra tankar och hjärtan att vara där de sanna glädjeämnena finns: tillsammans med Fadern, Sonen och den helige Ande, den ende Gud som fyller universum, som bor i våra hjärtan genom nåden och som vill släppa in oss i den slutgiltiga gemenskapen med hans eget liv i himlens härlighet. Hur har vi bett *Trisagium Angelicum* dessa dagar som föregick högtiden? Har vi förenat oss med änglarnas sång i deras oändliga lovprisning av den heliga Treenigheten? När högtiden nu är förbi, har vi fortfarande en önskan att umgås med var och en av de gudomliga Personerna och urskilja dem utan att skilja på dem?

Jag vill berätta en historia för er. I Faderns kapell i det romerska kollegiet av det heliga Korset inristades på framsidan av marmorbaldakinen orden *BENEDICTA SIT SANCTA TRINITAS ATQUE INDIVISA UNITAS*. När den helige Josemaría kom dit – vilket han gjorde ofta, fast det då fortfarande höll på att byggas – hade han redan börjat se dåligt. Han visste mycket väl hur inskriften löd, men han frågade alltid, som en inbjudan till att be: Vad står det där? Måtte vårt liv vara en lovprisning till den ene och treenige Guden!

Nu förbereder vi oss för Kristi kropps och blods högtid och för Jesu heliga hjärtas högtid, som är så förenade med varandra, inte bara tidsmässigt utan eftersom de ihågkommer två yttringar av det oerhörda välbehag som Gud har funnit i människan.

Guds kärlek uppenbaras för oss i Inkarnationen, i Jesu Kristi

***återlösande vandring på vår jord
som ledde honom till det yttersta
offret på korset. Och på korset
uppenbaras den med ännu ett
tecken: En av soldaterna stack upp
sidan på honom med sin lans, och
då kom det ut blod och vatten (Joh
19:34). Vatten och blod från Jesus,
sade vår Fader, som talar till oss om
en självutgivelse som gått till
ytterlighet, ända till hans
consummatum est (Joh 19:30), det
är fullbordat, av kärlek.[4]***

Precis på Jesu heliga hjärtas högtid,
den 11 juni, avslutas *Prästadömet*s
år. Låt oss fortsätta att be och få
andra människor att be för
prästkallelser, för prästernas och
hela det kristna folkets helighet. Jag
ber Herren om att detta rop som vi
har försökt höja dessa gångna
månader aldrig upphör i våra själar;
även för att tysta dem som angriper
prästadömet's underbara gåva.

För några dagar sedan reste jag som pilgrim till Turin för att be framför den helige svepeduken som ställts ut för de kristnas vördnad. Det gör verkligen ett stort intryck att tänka på hur mycket lidande vi har förorsakat vår Herre. Som Johannes Paulus II sade är ”*den heliga svepeduken en avspegling av Evangeliet*. När man i själva verket reflekterar över detta heliga tyg kan man inte låta bli att tänka att det har en sådan djup förbindelse med det som Evangelierna berättar om Jesu lidande och död att alla människor med känslor känner sig djupt rörda då de betraktar den”.[5]

Jag åkte för att vörda *Síndone* i sällskap med alla er – som jag alltid gör i mina resor – för att be Herren att sätta våra hjärtan i brand med den helige Andes eld. Som Benedikt XVI sade för några veckor sedan, då han kom tillbaka från sin vistelse i huvudorten i Piemonte, **kan detta**

heliga tyg nära och stärka tron och återuppväcka den kristna fromheten, eftersom den leder en till att nalkas Kristi ansikte, den korfäste och uppståndne Kristi kropp, till att betrakta påskmysteriet, mittpunkten i det kristna budskapet.[6]

Att se Gud, att betrakta Jesu Kristi ansikte, att vara lycklig i all evighet över att se Guds härlighet utgör den mest djupa önskan hos alla människor, även om miljoner av människor inte är medvetna om denna längtan. Jag kommer ihåg vår Faders iver att betrakta Herrens ansikte. Han sade att denna önskan är *förståelig. Älskande vill se varandra. De förälskade ser bara den de älskar. Är det inte naturligt att det förhåller sig så?* *Människans hjärta känner denna drivkraft. Jag skulle ljuga om jag förnekade att iveren att betrakta Jesu Kristi ansikte är mycket stark*

***hos mig. Vultum tuum, Domine,
requiram(Ps 27:8), Dig, o Herre,
söker jag. Jag tycker om att
blunda***– lade han till särskilt de sista
åren i sitt liv – ***och tänka på att den
stunden kommer, när Gud vill, då
jag kommer att kunna se honom,
inte som en gåtfull spegelbild...
utan ansikte mot ansikte (1 Kor
13:12). Ja, mina barn, jag törstar
efter Gud, efter den levande
Guden. När får jag komma, när får
jag träda fram inför Gud? (Ps 42:3).***
[7]

Låt oss även vi främja denna längtan
och söka Jesus Kristus i tabernaklet –
där han är helt närvarande – och i
vår själ i nåd. Låt oss försöka att
finna honom även i Kyrkans
medlemmar, hans mystiska kropp,
särskilt i de mest hjälplösa: de sjuka,
de fattiga, de som lider förföljelse på
grund av sina religiösa övertygelser,
de som lider många andra slags
orätter på så många platser i

världen. Vi bör inte vara likgiltiga för någon; vi är alla kallade att vara medlemmar i Kristi kropp som uppstod och som fortsätter att verka i historien; **levande medlemmar, var och en enligt sitt eget uppdrag, det vill säga med den uppgift som Herren velat ge oss,[8]** genom införlivandet i honom själv genom dopet.

I detta sakraments älskvärda djup har vårt kristna liv sina rötter. Vår kallelse till helighet och till apostolat blir konkret då vi vet att vi är medlare i Jesus Kristus för att frälsa världen. Hur tydliga är inte dessa följande ord av den helige Josemaría! ***Apostel är den kristen som känner sig inympad i Kristus, identifierad med Kristus genom dopet; bemyndigad att kämpa för Kristus genom konfirmationen; kallad att tjäna Gud med sitt handlande i världen genom de troendes allmänna prästadöme, som***

skänker ett visst deltagande i Kristi prästadöme, vilket – om än till sitt väsen åtskilt från det som utgör det särskilda prästadömet – ger förmågan att ta del i Kyrkans kult och att hjälpa människorna i deras vandring mot Gud, genom ordets och exemplets vittnesbörd, genom bön och botgöring.[9]

Låt oss tänka på detta nu då Prästadömet år avslutas, och låt oss dra personliga föresatser. En hjälp kan vara något annat som den helige Josemaría säger i förtroende i Smedjan: ***Jesus Kristus, den gode såningsmannen, håller var och en av oss, hans barn, hårt i sin sårade hand – som vetekornet – och låter sitt blod skölja över oss, han renar oss, han tvår oss, han berusar oss! ... Och sedan kastar han generöst ut oss över världen en och en: för vetet sår man inte säckvis, utan korn för korn.[10]***

I första hand, låter Herren **sitt blod skölja över oss** genom sakramenten, och på detta sätt **renar han oss, tvår han oss, berusar han oss!** Han leder oss till heligheten. Men bara om vi vill, om vi låter Hjälparen verka, han som är Konstnären som skulpterar vår identifiering med Jesus.

Vi bör söka kontakten med Herrens heliga mänskliga natur i bikten och i eukaristin. Vi bör ta till oss hans lärdomar, inte bara genom att läsa den heliga Skrift och ivrigt vilja lära oss och förbättra vår troskunskap utan genom att förbli i en uppriktig dialog med honom i bönen: be honom om att hans ord når den mest undanskymda vrån i vårt jag och dränker våra känslor och vilja. Vi bör vilja att han skall leda oss: följa i hans spår, lära oss av hans dygder, för att identifiera oss mer och mer med hans sätt att känna, förstå och älska.

När den helige Ande en gång förverkligat dessa handlingar i oss – eller rättare sagt samtidigt som han gör det – ***kastar Herren ut oss i världen***, som såningsmannen kastar vetekorn i fåran så att de bär frukt; genom att vi själva blir en länk mellan Gud och människorna, tack vare vårt *prästerliga sinnelag*. De vigda prästerna har dessutom det sakramentala prästadöme som de fått i vigningens sakrament, som gör det möjligt för dem att agera *in persona Christi Capitis*, så att Kristus huvudet för Kyrkan kan vara närvarande i alla liturgiska firanden.

I Opus Dei har Herren givit oss en särskild kallelse, inom den allmänna kristna kallelsen, som driver oss att tjäna honom med den anda som den helige Josemaría förkroppsligade från och med 1928. På grundvalen av dopets insegel, leder den särskilda nåden från kallelsen till Verket oss att hjälpa Kristus med att frälsa

själar, att göra det alltid, men inte för att vi är bättre än andra. Jesus Kristus är den ende medlaren mellan människor och Gud,[11] men han vill att vi samarbetar med honom i denna uppgift.

I första hand bör vi förena oss mycket fromt med Kristi offer i Mässan. Genom denna koppling till eukaristin, blir hela livet en akt av tillbedjan, tacksägelse och gottgörelse: det omvandlas till fullkomlig hängivelse av vår person och vårt handlande, som Jesu Kristi redskap i världen. Genom att omvandla vår dag till **enMässa** – som vår Fader sade – är vi verkligen *eukaristiska människor*: män och kvinnor som anstränger sig för att avbilda den gudomlige mästaren i alla sina gärningar.

På detta sätt har vi möjlighet att hjälpa alla personer att ta emot återlösningens frukter; vi blir Kristi

redskap för att undervisa hans lära till andra, för att närma dem till nådens källa, vilken är sakramenten, och för att leda dem på det eviga livets väg och själva tänka på dessa etapper på vår dagliga vandring. Under den helige Andes ledning kommer vi verkligen att följa i Herrens spår och följande längtan hos den helige Josemaría kommer att bli sann: ***Att ge sitt liv för andra. Det är bara så man lever Jesu Kristi liv och blir ett med honom.***
[12]

En ny årsdag av vår Faders hädanfärd till himmelens boning närmar sig. Låt oss be om hans förbön med mycket tro dessa veckor före den 26 juni, så att även vi, genom att troget följa hans föredöme och lära, lyckas forma vårt liv efter Kristi liv, ända tills vi blir ett med honom.

Dagen innan kommer vi att minnas prästvigningen av de tre första prästerna i Verket, som har lämnat efter sig ett djupt spår av trohet. De var alltid inställda på att göra Guds vilja och därför lyckades de att helt hörsamma vad vår Fader bad dem göra för att troget utföra Opus Dei till Kyrkans tjänst. Om dem brukade man säga – och syftade även till vår Fader: han har prästvigat dem och nu ”dränker” han dem i arbete. Låt oss iaktta var och en av dem – såväl präster som lekmän – för att lära oss att aldrig säga ”det räcker” inför kraven som vårt prästerliga sinnelag ställer på oss.

Var mycket förenade med min bön och böneämnen. Jag stödjer mig särskilt på de sjuka – som aldrig saknas i Verket – och på dem som lider på grund av ett eller annat skäl. Om de förenar sitt lidande med Kristi lidande på Korset och offrar sina lidanden och smärtor med glädje,

kan de – mitt i sin svaghet – bli stadiga pelare som håller upp alla andra.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+Javier

Rom den 1 juni 2010

[1] Joh 14:27.

[2] Benedikt XVI, Predikan vid
Pingstens högtid, 31/5 2009.

[3] Benedikt XVI, Predikan vid
Pingstens högtid, 23/5 2010.

[4] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 162.

[5] Johannes Paulus II, Tal i Turin,
24/5 1998.

[6] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 5/5 2010.

[7] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
betraktelse, 25/12 1973.

[8] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 5/5 2010.

[9] Den helige Josemaría, *När Kristus
går förbi*, nr 120.

[10] Den helige Josemaría, *Smedjan*,
nr 894 (under utgivning).

[11] Jfr 1 Tim 2:5.

[12] Den helige Josemaría, *Korsvägen*,
XIV station .

.....